Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul IX nr. 21 (651) * joi 22 mai 1958 * 8 pag. 30 bani

Primăvara a năvălit brusc în grădini și în parcuri. Dar cu toate că-i greu să reziști ispitelor ei, totuși, primăvara nu a fost întîmpinată peste tot la fel.

Angela Mufiu, de pildă, de la Școala de 7 ani nr. 13 din Sibiu, care stă mereu cu nasul în carte, a primit-o pe șugubeață cu un aer mahmur (foto 1).

— Ce vrei? Lasă-mă, nu vezi că am de învățat? Se apropie sfîrșitul de an, lasă-mă, trebuie să repet!...

— Aha, ai venit? — a întîmpinat-o Ionică Bălteanu dintr-a VI-a B. De cînd te-aștept! Acum hai, hai să ne jucăm! Și-a pornit vesel, țopăind într-un picior, cu primăvara după el, aruncînd cărțile (foto 2).

Ilie Pele însă, colegul dintr-a VI-a A a lui Ionică și președinte de detașament, nu s-a lăsat „dus" cu una cu două, deși a fost și el vrăjit de fermecătoarea primăvară.

— Uite ce-i, (foto 3). Și a început să-i înșire condiții: să ne jucăm numai după ce termin de învățat; să... De fapt, așa e bine.

Fotomontaj ȘTEFAN ZAIDES și GR. PREPELIȚA

examenele și... primăvara

„MINUNILE" VOINȚEI

Primăvara e pe sfîrșite. Cerul albastru și pomii în floare nu mai sînt de mult o noutate. Dar tocmai acum bagi de seamă cît de înaltă și mătăsoasă e iarba pe deal.

— Pe-o asemenea vreme, hotărît lucru, nu mai poți fi „om de voință", își zise înciudat Aristotel dintr-a VI-a. Și cum prin aceasta își întrerupsese gîndul de la lecții, foaia maculatorului deschis îi părea străină, datele problemei mai grele. Cînd încerca să-i dea de rost, sosiră Nicu, Grigore și Costică, să-l ia la joacă. Auzea cum îl strigă și-n minte îi apărură jocurile și dealul cu iarbă pe care se dădeau de-a berbeleacul. Se repezi să plece. Dar nici n-ajunse pînă la ușă, că se opri privind prin cameră. „Ce să fac? șopti ca pentru sine, mi-am dat cuvîntul că-nvăț... Dar atunci era ușor să ți-l respecți — iarnă, zăpadă, nu ca acum. Ce-ar fi dac-aș pleca cu ei?" Își aduse însă aminte de notele rele pe care le luase pe trimestrul I, de faptul că fusese amenințat să rămînă repetent, de adunarea în care a fost criticat...

A răspuns apoi parcă cu vocea altuia: „Nu viu cu voi, băieți!" și a rămas cu ochii spre fereastră.

Vocile copiilor se auziră mereu mai încet și Aristotel își văzu mai departe de lecții.

Prin multe și grele „încercări" a trecut Aristotel ca să izbîndească în lupta aceasta cu el însuși. A trebuit să se joace mai puțin, și asta după ce își termina lecțiile, să uite de prieteni ca Neagu, care hoinărea toată ziua chiar cînd ceilalți erau la școală. Dar tot voința, l-a scos din încurcătură. L-a ajutat să învețe. Aristotel Butnaru, de la Școala elementară nr. 1 din Tg. Ocna, este, acum, la sfîrșitul anului școlar, unul dintre cei mai buni elevi la matematică și limba rusă. Mari minuni poate face și voința!

DAM ȘI NOI O MÎNĂ DE AJUTOR

Viitorii colectiviști

> **„...partidul și guvernul au pus în fața oamenilor muncii care lucrează în domeniul agriculturii sarcina de a ajunge în cîțiva ani de zile la o producție anuală de cel puțin 1.300.000 de tone de carne din care 600.000 de tone de carne de porc, 25.000.000 hl. de lapte de vacă; 34.000 de tone de lînă".**
>
> (GH. GHEORGHIU DEJ: Pentru consolidarea și dezvoltarea sectorului socialist al agriculturii pentru sporirea producției agricole — expunere făcută la Consfătuirea pe țară de la Constanța a țăranilor și lucrătorilor din sectorul socialist al agriculturii).

La Școala romînă din Turnișor, tradiția de a ajuta G.A.C. „Zorile" din comună, e veche. Ea numără tot atîția ani cît are și colectiva de la înființare: 8!

De aceea, pionierii de aci au găsit repede ce să facă: gospodăria colectivă are aproape 30 ha cu grădină, 50 porci și purcei, vaci, găini...

— E, ce ziceți, la toate acestea vom putea da și noi o mînă de ajutor?!

Au chibzuit întîi bine cum să-și împartă timpul, acum, la sfîrșit de an școlar și apoi:

— Eu merg, a răspuns Maria Ghiță, dintr-a VI-a.

— Merg și eu, s-a grăbit să adauge Ion Albu.

Și uite așa, au ridicat mîna toți pionierii.

— ...Și ca să știm precis ce avem de făcut, a continuat președinta, haideți la G.A.C. să întrebăm...

Bineînțeles atît președintele cît și ceilalți colectiviști i-au primit bucuroși.

— Știam eu că va fi așa, a zîmbit moș Micu, îngrijitorul de la porcină. Dacă vreți să m-ajutați uite ce e: să curățați încăperile purceilor, să le mai aduceți cîte un braț de iarbă proaspătă...

Apoi s-au dus la tovarășul Shmozer, grădinarul colectivei.

— Nene Shmozer, ai nevoie de ajutoare?

— Auzi colea! Și-ncă cum! Ia-n veniți numai!

Și i-a condus în seră. Sera-i mare, foarte mare chiar. Și nu-i una, sînt trei. Și toate-s pline cu răsaduri ce trebuiesc scoase acum, sau cu roșii și vinete răsădite chiar acolo, în seră, pentru recolta pretimpurie.

Acum, dacă ai să vezi un grup de copii coborînd ulița mare spre colectivă, să nu-i întrebi unde merg, că nu-ți vor spune. Cu un surîs tainic însă, urează le „spor la muncă"! Îți vor surîde și ei atunci și vor clătina bănuitori din cap: „De unde-o fi aflat?"

IN PAG. A 3-a VEDEȚI CÎTEVA ASPECTE ALE MUNCII COPIILOR LA G.A.C. DIN TURNIȘOR

SÎNT GATA ÎNTOTDEAUNA

Bătrîna Agafia

De două zile bătrîna Agafia zăcea în pat, greu bolnavă. In cei șaptezeci de ani pe care îi avea, nu se simțise niciodată atît de istovită de puteri, atît de neputincioasă ca în zilele acestea; se gîndea că n-are pe nimeni care să-i întindă o mînă de ajutor, tocmai cînd avea nevoie de ajutor mai mult decît oricînd. Toată familia ei, toată bucuria pe care o simțise pînă să cadă la pat erau găinile pe care le avea pe lîngă casă și o vacă. Acum însă și acestea i se păreau departe de dînsa, pentru că nu mai putea ieși afară să le vadă, să le hrănească. „Cine să dea o mînă de boabe la găini? Cine să dea un braț de fîn vacii? Cine să vină să-mi dea o înghițitură de apă ca să-mi astîmpăr setea?", se întreba bătrîna Agafia în sinea-i. Și, așa cum se întîmplă numai într-un basm, tocmai cînd bătrîna se gîndea la toate acestea, auzi o ciocănitură scurtă și prin deschizătura ușii, apăru o fetiță cu păr castaniu și cu cravată roșie prinsă în jurul gîtului.

— Bună ziua, mătușă Agafia, dădu fetița binețe. Să nu te superi c-am venit la tălică, dar zău... mă gîndeam... N-am mai văzut fum ieșind pe coș și nici pe tălică umblînd prin curte... și...

Femeia, care tresărise la început nebănuind cine venise la ea, se însenină dintr-o dată la față și întinse mîna-i slabă, arătînd spre căldarea cu apă.

— Un pic... de... apă, fată dragă, ceru ea fetiței Oh, era cît pe ce să mă aprind de sete. Să trăiești, fetițo, adăugă după ce goli paharul de apă pînă la fund.

Apoi tăcu. „Inseamnă că nu sînt singură pe lume", îngînă bătrîna Agafia. Și căută din ochi spre fetiță.

— Spune-mi, mătușă Agafia, ce-ți mai trebuie, întrebă Tomescu Doina, în timp ce făcea curat prin casă.

— Fată dragă, de vrei, hrănește-mi găinile și vaca.

— Vreau mătușă, cum să nu vreau? și fata luă boabe în poala șorțului și ieși în ogradă. Hrăni găinile, hrăni și vaca, mai trebălui prin curte.

Au trecut multe zile de cînd Tomescu Doina din clasa a V-a de la Școala de 7 ani din com. Filimon Sîrbu, raionul Filimon Sîrbu, îngrijește de bătrîna Agafia și de gospodăria ei. Bătrîna n-are copii, dar ș-a găsit o pionieră harnică, care în aceste clipe grele să-i dea o mînă de ajutor.

GH. NEGREA

CE SA FIU

După doi ani

Cînd a intrat întîia oară în atelierele uzinelor „Grigore Preoteasa" din Capitală, Maria s-a mirat tare mult: „Cum or fi reusind oamenii de aci să se descurce în mulțimea de scule"?

Acum însă, după doi ani, Maria este una din cele mai bune ucenice. Cît privește „descurcatul" cu mulțimea de scule vă lămurește această fotografie, prinsă pe peliculă într-o clipă cînd fata nici nu bănuia...

SÎNT HOTĂRÎT

Cu un a în urmă am terminat și eu clasa a VII-a. Tata mă sfătuia să mă înscriu la o școală medie. Mama zicea să mă fac profesor sau doctor. Un unchi de al meu îi tot dădea zor cu contabilitatea. Cam pe vremea cînd primisem vacanța, a venit și un văr al meu tot în vacanță. Era prin anul trei la o școală profesională.

— Incotro ți-ai îndreptat gîndurile Manole? m-a întrebat el referindu-se la școală.

— In nici o parte, i-am răspuns eu. Să mă mai gîndesc...

Altceva n-am mai discutat în afară de faptul că vărul meu a început să-mi povestească despre el, despre școala la care învăța și mai ales despre meseria pe care și-o alesese. Vorbea cu atîta suflet despre menghine, despre ciocane, despre pile, încît eu, mi le închipuiam ca pe niște adevărate făpturi. Mă impresionau mai ales întîmplările din primul an pe care le avusese vărul meu. Luptase mult pînă „se dăduse pe brazdă", pentru că la început i se păruse greu.

Mi-a zis: „Vino și tu la noi la școală!"

...Și m-am dus. Acum, sînt elev în anul I la Școala profesională a Șantierului Naval din Galați. Invăț meseria de lăcătuș. Cît de greu mi se părea la început! Dar fiecare lucru izbutit, cît de mic ar fi fost el, îmi aprindea în suflet o scînteie de bucurie, de triumf, iar cu fiecare zi o îndrăgeam tot mai mult. Toate sculele, cu care la început umblam stîngaci, fără pricepere, încet, încet începură să mă asculte. Curînd am înțeles de ce vărul meu iubea atît de mult meseria de lăcătuș mecanic naval. N-am să uit niciodată cît de fericit am fost cînd am construit prima piesă bună.

— Bravo Manole, mi-a zis maistrul. Din ziua aceea n-am mai avut astîmpăr. Voiam să învăț cît mai multe, să știu cît mai mult. Se pare c-am izbutit. Sînt printre cei mai buni elevi din an. Pe data de 16 mai voi merge la București pentru un concurs profesional. Abia aștept să-mi încerc puterile cu elevii concurenți care vor veni din toate școlile profesionale din țară.

Sînt hotărît să dovedesc măiestria, frumusețea meseriei mele, cu multă iscusință și pricepere. Așa cum am învățat la școală.

MANOLE I. AUREL
anul I B.

Măriuca de vorbă cu cititorii

Despre sărbătoarea noastră, a copiilor, mi-am amintit mai zilele trecute. În curte la noi este o fetiță, Hakel Tița. E pionieră și e în clasa a V-a, la școala germană. Cel mai bun prieten al ei e Eugen, un băiețel din clasa I. Mai zilele trecute am văzut pe peretele din fundul curții un fotomontaj pe care scria: 1 Iunie — Ziua Internațională a copilului. Erau lipite cîteva fotografii cu aspecte din viața și activitatea noastră, a copiilor, iar dedesubt, foarte discret, scria: „Hakel Tița pentru prietenul ei, Eugen". Această atenție mi-a plăcut așa de mult încît m-am hotărît să fac și eu ceva asemănător. Probabil că și alți copii au făcut la fel. Curînd am aflat că nu m-am înșelat. Mira Julieta din comuna Fundeni, regiunea București, mi-a scris că fetele din clasa lor au învățat un cîntec pe cei din clasa întîia, iar pionierii de la Școala de 7 ani nr. 9 din Bacău mi-au scris că vor să organizeze o serbare, ba poate chiar un carnaval.

De la Suciu Adriana din Cluj am aflat că grupa ei a luat o hotarîre importantă: în cinstea acestei zile copiii vor să se împrietenească cu mulți pionieri din străinătate.

Fiecare pionier va scrie în altă țară — unul în U.R.S.S., altul în R. Cehoslovacă, iar al treilea în Ceylon.

MARIUCA

O NOUTATE

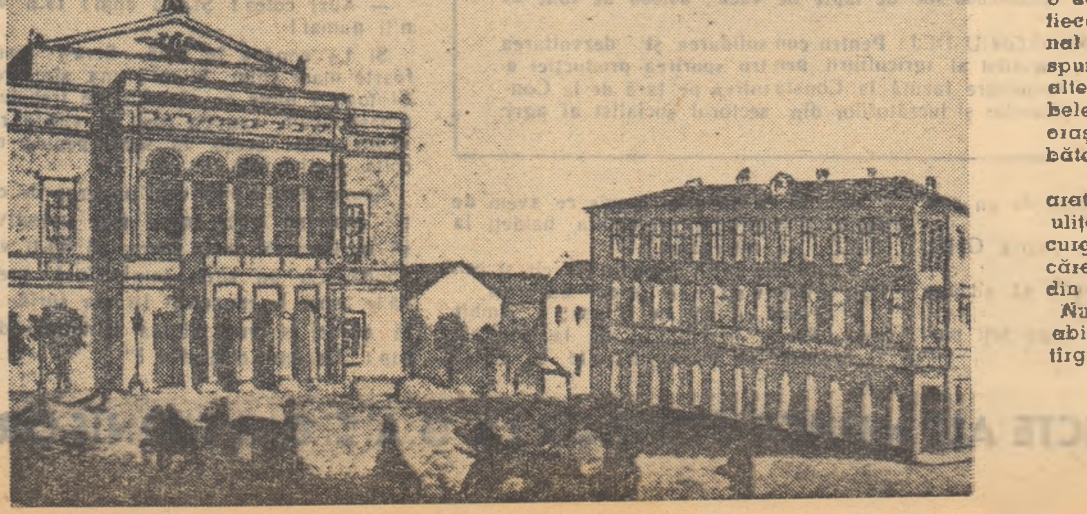
De curînd am primit o scrisoare de la Vînătoru Matei, din satul Broșteni, comuna Peștișani, raionul Tg. Jiu. „Dragă redacție, eu aș vrea să mă înscriu la o școală petroliferă și vă rog să-mi trimiteți adresa unde se găsește o asemenea școală". Iată și adresa: Centrul școlar petrol-chimie, Ploești. Asemenea scrisori am primit și de la alți pionieri și le-am răspuns. Zilele acestea am aflat noi vești de la Ministerul Invățămîntului: „In cursul acestui an vor funcționa școli de meserii pe lîngă Sfaturile populare ale diferitelor orașe și regiuni:

— Bacău, Piatra Neamț, Roman
— Baia Mare, Satu Mare
— București, Buftea, Cuza Vodă, Giurgiu
— Cluj, Dej, Zalău
— Constanța, Tulcea,
— Craiova, Turnu Severin
— Galați, Brăila, Focșani, Ivești
— Hunedoara, Alba Iulia, Deva, Petroșani
— Iași
— Oradea, Beiuș, Șimleul Silvaniei
— Pitești, Curtea de Argeș, Drăgășani, precum și în regiunile Ploești, Stalin, Timișoara, Suceava, Autonomă Maghiară.

Pentru școlile profesionale din toate domeniile vor apărea, în cel mult 20 de zile, îndrumătoare, care vor fi difuzate la toate Școlile de 7 ani, la Sfaturile populare, la întreprinderi etc.

Atențiune, cei dintr-a VII-a! Interesați-vă din timp de această îndrumare pentru a vă putea alege școala profesională la care o să vă înscrieți.

ASPECTE ALE BUCUREȘTIULUI DE ALTADATA

Clădirea Teatrului Național în anul 1866

Fără îndoială că fiecare dintre voi, dragi cititori, a vizitat cel puțin o dată veselul tîrg al Moșilor. Dar știați că de sute și sute de ani, în fiecare primăvară, bucureștenii sînt gazdele și oaspeții acestui tradițional tîrg? Nu se știe cînd s-a ținut el pentru întîia oară. Unele legende spun că Mircea cel Bătrîn ar fi pus temeiul acestei vechi sărbători, altele că Matei Basarab. In trecut, ca și azi, „Moșii" își întindeau tarabele multicolore și călușeii învîrtitori pe un loc așezat spre marginea orașului, numit „Obor". Iar drumul care unea centrul capitalei cu schimbătorul Obor, era una din cele mai vechi artere ale Bucureștiului.

Despre acest drum, ce ducea spre „Tîrgul de Afară", după cum arată și numele său, avem mărturii încă din veacul al XVI-lea. Era o uliță plină de viață și zgomot. Două dintre primele cișmele cu apă curgătoare ale Bucureștiului se aflau pe această lungă uliță, pentru a cărei podire s-au tăiat și s-au cioplit în 1792 nu mai puțin de [illegible]5.600 pomi din pădurile Ilfovului, Vlașcei și Dîmboviței.

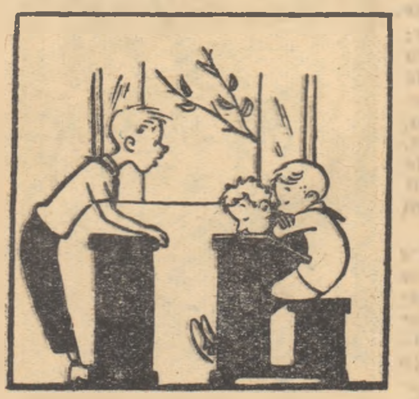
Numele de astăzi al Căii Moșilor a apărut abia în veacul trecut și se datorește tocmai tîrgului anual din Obor.

C. VLAD

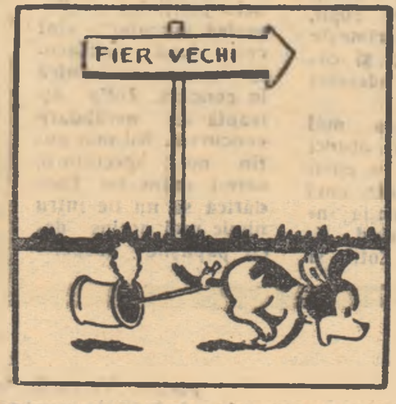
Să ne cunoaștem CAPITALA

Incurcătură

Cind am vrut să vorbim despre Şcoala de 4 ani din Ciuhoiu, Oradea, s-au întîmplat unele încurcături. Se pare că există o contrazicere între texte şi desene. Noi publicăm şi desenele şi textul aşa cum sînt.

In unitatea de pionieri din Ciuhoiu adunările de detaşament se ţin cu foarte multă regularitate, iar ţemele sînt deosebit de interesante.

Acţiunea de strîngere a fierului vechi se duce cu mult entuziasm. Pentru transportul marilor cantităţi de fier strînse au fost folosite mijloace originale.

Vremea fiind favorabilă, a început plantarea puieţilor şi curăţirea pomilor.

Repetiţiile pentru concursul cultural artistic sînt în toi. Fără îndoială că echipa de dansuri a unităţii va repurta mari succese.

P. S. — La ora cînd încheiem această pagină, reporterul nostru trimis special la Ciuhoiu, să vadă cum stau lucrurile ne comunică telegrafic: „Verificat material „Incurcătură" la faţa locului. Stop. Ştergeţi text, lăsaţi desene. Stop".
Redacţia, la rîndul ei, a trimis următoarea telegramă unităţii din Ciuhoiu: „Ce face colectiv-conducere unităţii? Stop. Aşteaptă picâ pară mălăiaţă?" Stop.

EMIL DOBRESCU

Şi ei au fost PIONIERI

Vreau să-ţi amintesc, dragul meu cititor, două zile din viaţa ta. Una se pare ca nu are nici o importanţă. A fost acum trei săptamîni sau acum două lumi, nu ştiu precis. Tata te-a luat de mîna, aţi intrat în magazinul din colţ şi, după 10 minute, ai plecat ducînd mîndru sub braţ o pereche de pantofi noi. Să-i porţi sănatos! Cealaltă zi este mult mai importanta; acum 6 sau 7 ani ai fost trezit mai devreme într-o dimineaţă, mama te-a gatit îndelung şi tu, puţin emoţionat, ai plecat spre şcoală. Erai în clasa I elementară, iar aceasta era prima zi de învăţatură. Cu cît respect l-ai privit pe baiatul cel înalt, din clasa a VIIa şi cîta admiraţie era în privirile tale cînd te uitai la fata cu codiţe din clasa a VI-a! Cînd am să fiu şi eu ca ei?

Două zile din viaţă. Tu nu vezi nici o legătură între ele. Totuşi... cît de firesc se alătura una alteia. Te voi face să înţelegi. Dacă citeşti cumva aceste rînduri acasă (paranteză: să nu mai citeşti gazeta în timpul orei, cum ai făcut o dată), scoate-ţi din picior pantoful cel nou. Vei vedea imprimată pe el o emblemă: Uzina Herbak Janos Cluj. Hai sa mergem împreună prin secţiile ei. N-am sa-ţi arăt în amanunţime cum se fac pantofii. Ai aflat-o cu alt prilej sau poate ţi-o voi spune chiar eu altădată. Oricum, trebuie sa ştii că prima secţie este cea a meşterului Soos Alexandru. Acolo lucrează Mateiaş Rozalia. Este foarte tînără, are 19 ani. „Dumneata ai fost pionieră, Rozalia?" „Bineînţeles! Am făcut parte din primele detaşamente pionereşti în 1949. Eram în clasa a IV-a a Şcolii elementare din Cîmpia Turzii" — răspunde Rozalia. Ea croieşte feţe de pantofi. Tot feţe de pantofi croieşte şi Banya Ottilia. Ea este şi mai tînară, are 17 ani. Ottilia a primit cravata roşie la Şcoala nr. 28 din Cluj şi a fost chiar preşedintă de detaşament. „Are mîini îndeminatice," spune meşterul. La alt banc Tudor Elena croieşte căptuşeala. Cuţitul aleargă pe pînză cu repeziciune. Şi ea a fost pionieră 3 ani, pe cînd era eleva la şcoala elementară din Drăgăşani. La fel ca Tapoi Maria, care lucrează la maşina de cusut. Are acum 18 ani. Cu cîtă emoţie mi-a vorbit despre ziua cînd a fost primita în organizaţie! Ca şi Dungel Maria, ca şi Coldea Teodor şi mulţi, mulţi alţi muncitori şi muncitoare de la fabrica de pantofi. Nu am făcut socoteala exactă, dar se pare că mulţi dintre tinerii care fac încălţăminte aci au fost pionieri. Au terminat şcoala elementară, au venit ucenici în uzină şi acum sînt destoinici muncitori care fac faţă tuturor îndatoririlor.

Aceasta nu din întîmplare. Incă din anii pionieratului au învăţat să fie harnici, să lupte ca totdeauna să fie cei dintîi, să devină devotaţi slujitori ai patriei. Mai ieri purtau cravata roşie, aşa cum şi tu o porţi acum, iar astăzi sînt utemişti, muncitori harnici.

Acum ai înţeles care este legătura dintre cele două zile de care pomeneam la început? Iţi aminteşti de băieţii şi fetele din clasele mari pe care tu îi priveai cu admiraţie în prima zi de şcoala? Ei îţi lucrează pantofi, haine, cămăşi, caiete, îţi tipăresc cărţile şi cîte şi mai cîte. Uită-te în recreaţie la cei din clasa I. Peste un an, doi, trei, poate că şi tu le vei face pantofi şi caiete. Mai ştii.

DAN ŞTEFAN

SĂ VORBIM DESPRE... SECRET

Mi s-a întîmplat, mai zilele trecute, să-i zăresc pe vecinii mei Doru şi Matei şoptindu-şi ceva, în mare taină, la ureche, apoi pornind către fundul curţii în care stăm şi dispărînd într-o magazioară veche şi dărăpănată. Curios din fire, m-am luat după ei şi i-am strigat. M-au văzut şi, pentru că, le sînt prieten, nu s-au sfiit de mine. Am ieşit pe acoperiş. După hornul casei de-alături, prietenii mei au tras afară o cărămidă din zid dînd la iveală o...

Eram cît pe-aci să fac un lucru urît: să trădez un secret care nu-i al meu. Fiecare dintre voi, fie el cît de mititel, a avut la viaţa lui barem un secret. Secrete sînt însă de tot felul. Cel despre care vă vorbeam la început, nu vi l-am putut împărtăşi, pentru că nu-mi aparţinea. Era al băieţilor. Şi de vreme ce un lucru — un briceag, de pildă — nu-ţi aparţine, îl poţi da altcuiva? Dacă există secrete pe care le afli din întîmplare, ca acela al băieţilor, sînt şi secrete pe care alţii ţi le încredinţează. Pe acestea le poţi spune oare altora, mai departe? Nu, sigur că nu! Secretul încredinţat e asemeni unui obiect, să zicem tot un briceag, pe care stăpînul lui, avînd încredere în tine, ţi l-a dat spre păstrare. Poţi dărui altcuiva un briceag de împrumut? Nu!

Secretele despre care am pomenit mai sus sînt intr-adevăr secrete importante. Dar sînt şi altele.

...Am fost odată într-o vizită la nişte cunoscuţi. M-au primit cu drag şi mi l-au arătat pe fiul lor, Andrei. Deşi mă cunoştea de numai cinci minute, băiatul s-a băgat în discuţia pe care o purtam cu părinţii lui:

— Păi cum o să mai mergeţi în excursie săptămîna asta, cînd spuneaţi înainte că nu v-ajung banii pentru croitor?!

Părinţii au făcut feţe, feţe, dar băiatul nu s-a dat bătut:

— Parcă văd că după ce pleacă dumnealui, iar o să vă certaţi...

E adevărat, se întîmplă ca uneori părinţii să n-aibă destui bani sau să se mai şi certe, se întîmplă. Dar lucrurile acestea nu-i privesc decît pe cei care fac parte din familia respectivă, fiind secrete de familie. Amintiţi-vă numai de băieţelul din povestirea lui Arcadi Gaidar „Ceaşca albastră" şi de felul în care ştia el să păstreze secretul familiei sale, păzind deci liniştea ei.

Dar un alt caz: să presupunem că cineva fură, tu îl vezi şi îţi cere să nu spui la nimeni. Acesta-i tot un secret care trebuie păstrat? Vezi bine că nu. Deci fiţi atenţi copii, cui foloseşte păstrarea secretului? Dacă el serveşte binelui, păstraţi-l. Iar dacă serveşte răului, atunci trebuie degrabă demascat şi făptuitorul de rele redus la neputinţă.

MIHAI STOIAN

VIITORII COLECTIVIŞTI

(Urmare din pag. 1-a)

Foto 1: Primul „transport", încă unul şi încă unul, şi... purceii vor dormi diseară pe un braţ de paie curate. Pionierii ajută pe cei mari ca animalele să trăiască în curăţenie, să crească sănătoase şi rezistente.

Foto 2: Un grup de pionieri îngrijesc cuiburile de roşii din seră. In prim plan Jencov Maria şi Ghiţă Maria din clasa a VI-a.

Marea întilnire a păpuşilor

Joi 15 mai orele 19 a avut loc la Teatrul de Operă şi Balet al Republicii Populare Romine deschiderea Festivalului internaţional al teatrelor de păpuşi şi marionete. Festivitatea a fost deschisă de academicianul Cezar Petrescu iar mai apoi au rostit cuvîntări de salut cîţiva dintre oaspeţi printre care Serghei V. Obrazţov (U.R.S.S.) Jan Malik (Cehoslovacia), Jacques Chesnais (Franta). Din acea zi, teatrele de papuşi au început o serie de reprezentaţii în faţa unui numeros public spectator şi în faţa juriului (cu spectacolele care intră în concurs).

Desigur, vă interesează cu ce spectacole au venit la Festival cîteva din cele mai renumite teatre. Teatrul central de păpuşi din Moscova de sub conducerea lui Serghei Obrazţov va prezenta miercuri 28 mai in Sala Orfeu „Povestea ştiucii". In acest basm este vorba de un ţăran Emelea care prinde o ştiuca puţin obişnuită. Emelea îi redă libertatea şi în schimb ştiuca îi dăruieşte cîteva cuvinte vrăjite care au darul de a împlini orice dorinţă.

Studioul Loutca din Praga prezintă „Povestea hornului".

Hopcio şi Tropcio — cele două păpuşi bulgare prezintă: „Băiatul şi vîntul".

Teatrul din Danemarca prezintă minunata poveste a „Soldatului de plumb şi a balerinei".

Să vă vorbim acum, puţin şi despre cele aflate la teatrul nostru de păpuşi „Ţăndărică".

De vorbă cu Zolla

Zotto este un clovn care execută acrobaţii aeriene, iar Aşchiuţă, eroul principal din „Aventurile unei păpuşi de lemn". Desigur îi cunoaşteţi bine pe amîndoi. Dar poate că v-ar interesa cine mînuieşte cu atîta talent aceste păpuşi care v-au smuls aplauzele în atîtea rînduri. Este R. Zolla, tînărul scund, plin de sensibilitate şi ingeniozitate. Zolla este artist la Teatrul de Păpuşi „Ţăndărică" de la vîrsta de 19 ani. Odaia lui de acasă a fost şi a rămas şi astăzi plină cu tot felul de păpuşi şi fotografii. El are mulţi prieteni printre copii, de la care primeşte adesea scrisori şi cărora le dă adeseori sfaturi.

Zolla are cea mai mare satisfacţie atunci cînd îi aude pe copii rîzînd în hohote, cînd îi ştie cu atenţia încordată urmărind firul poveştii. Zotto şi Aşchiuţă sînt creaţiile sale cele mai iubite.

De la Ficek pentru Zotto

Fiind la Praga, în turneu, Zolla a primit din partea lui Zdenek Raikanda o fotografie pe spatele căreia scria: „De la Ficek pentru Zotto". (Ficek este de asemeni o păpuşă clovn). In ziua aceea, Zolla a fost fericit. Tînărul mînuitor este bucuros că i-au venit din atîtea ţări prieteni de breaslă.

Mi-a povestit despre cele şase spectacole pe care le va da Teatrul Ţăndărică în cadrul Festivalului. „Mîna cu cinci degete" (o satiră la adresa romanelor poliţiste) şi „Povestea porcului" sînt cele două spectacole care vor intra în concurs. Zolla aşteaptă cu nerăbdare concursul. Nu mai puţin noi, spectatorii, care-i urăm lui Ţăndărică să nu fie întru nimic mai prejos decît păpuşile oaspete.

Ion Băieşu

Gică e trecut în plan

— povestire —

Gică mergea spre casă îngîndurat. Cineva, un duh neştiut şi nevăzut, îi şoptea la ureche că în seara asta o să mănînce o chelfăneală numărul unu şi asta din două motive: mai întîi pentru că venea prea tîrziu acasă, după ce toată lumea mîncase şi deci „i se vor lega lingurile de gît" ca de obicei, iar în al doilea rînd pentru că toată ziua cască gura prin curtea colectivei sau, mai bine zis, se ţine după coada lui Traian, frate-său, care-i îngrijitor la cai şi conducător de atelaj.

Cînd ajunse acasă, Gică se uită pe fereastră pe furiş ca să vadă cum stau lucrurile... La prima privire, totul părea liniştit. Maică-sa lucra la un ciorap, soră-sa desena o hartă la geografie, iar taică-su citea ziarul şi zîmbea singur. Probabil că era ceva vesel. Gică socoti că ăsta-i momentul potrivit şi intră:

— Săru' mîna, mamă, săru-mîna, tată...

— Unde-ai fost, măi şomerule? ridică tatăl privirile de pe ziar.

— Cu Traian, pe la gospodărie. Am avut grijă de cai, cît a fost Traian la o şedinţă.

— Mda, mormăi tatăl, de cînd e secretar la U.T.M. o ţine numa-într-o şedinţă. Şi p-ormă, ce-ai mai făcut?..

Gică se scărpină după ceafă, se gîndi cîteva secunde şi-apoi cuteză:

— P-ormă, am vorbit cu nea Dobre, brigadierul, să mă duc la şcoala de zootehnie.

— La ce şcoală, măi?

— De zootehnie. N-ai auzit pînă acum de ea?

— N-am auzit şi nici nu vreau s-aud.

— Am vorbit şi cu preşedintele şi era de faţă şi cineva de la raion. Zicea că trebuie să trimită anul ăsta la şcoală trei băieţi pentru că o să mai cumpere vaci şi e nevoie de oameni care să se priceapă la animale. Nenea m-a şi trecut în plan. Aşa zicea...

— In ce te-a trecut, mă? — întrebă taică-său ridicîndu-se furios, cu ochii mari.

In clipa aceea intră şi Traian pe uşă.

— In ce l-ai trecut măi, p-ăsta micu'?

Traian zîmbi:

— L-am trecut în planul nostru. Noi U.T.M.-ul dăm trei băieţi ca să urmeze şcoala de zootehnie. L-am pus şi p-ăsta, că văd că-i place; toată ziua stă pe la grajd.

— Şi cum, îl treci aşa, în plan, fără să mă întrebi pe mine? Cînd oi lua eu odată planul-ăla şi vi l-oi băga pe gît, vedeţi voi! Las-că eşti tu grăjdar, ăsta vreau să scape de muncă, să-nveţe carte, să şadă la birou şi să-i curgă banii şi să ne mai trimită şi nouă!

— Asta-i egoism, tată, îndrăzni Traian.

Tatăl îşi micşoră ochii:

— Ce e?

— Egoism... Aşa se spune cînd te gîndeşti numai la folosul tău.

— Ho, ce-mi tot baţi capul? Crezi că nu ştiu ce-i aia egoism? Dacă-i pe-aşa, aflaţi că egoişti sînteţi voi, că n-aveţi pic de recunoştinţă pentru cine vă doreşte binele!

— Mie îmi plac caii! se tîngui Gică. Imi place să călăresc, să gonesc după ei pe imaş, să-i duc la scăldat, să-i ţesăl frumos, să-i...

Tatăl izbi cu pumnul în masă:

— Pe ce limbă îmi vorbeşti? Ce-s braşoavele astea? Ia fă bine şi scoate-ţi gărgăunii din cap, că altfel e vai de pielea ta. Nu mă mai uit că eşti lung cît mine, şi te pocnesc de nu te vezi. Şi pe Traian la fel!

Traian se feri niţel de-o parte dar de vorbit vorbi curajos, aşezat:

— Tată, n-ai dreptate. Băiatului îi place ceva — dă-i voie să-i placă! De ce-l sileşti să plece la oraş cînd lui îi convine mai bine aici? Şi-n afară de asta, ţine cont că gospodăria are mare nevoie de oameni pricepuţi! După ce o să înveţe zootehnia, Gică o să vină înapoi ca om de bază, vorba-aceea! Cred că nu vrei ca gospodăria să n-aibă oameni de bază?!

Tatăl se uită la Traian şi Traian îi văzu vîna tîmplei îngroşîndu-se — semn de mare mînie:

— Ascultă, măi, vorbi omul tărăgănat, cu o ameninţare ascunsă, tu erai încă un ţînc, un pui golaş, un gîndac, măi, cînd eu mă băteam să facem gospodărie în sat. Auzi tu? Că dacă te mai prind odată spunînd ce-ai zis adineauri intru-n pămînt cu tine! sfîrşi tatăl aproape strigînd. Şi ieşi trîntind uşa. Se reîntoarse peste cîtva timp.

Era cu mult mai liniştit.

— Va să zică, vreţi să faceţi cum vă tae capul. Bine, măi, dar să ştiţi că eu nu răspund...

Şi tatăl ieşi.

Cu asta discuţia s-a încheiat. Gică rămase posomorît. Luă o carte de romînă şi încercă să înveţe o poezie. Versurile însă nu-i prea intrau în cap. Se gîndea la povestea asta cu şcoala. Acum termină clasa a şaptea şi dacă taică-su nu-l lasă să meargă la zootehnie...

Traian plecă în camera cealaltă să se culce. Gică mai bombăni cîteva versuri, apoi maică-sa stinse lampa şi trebui să se culce şi el. N-avea însă chef de somn. Făcea în minte fel de fel de planuri. Mîine trebuie să se ducă din nou la preşedinte să-l mai întrebe încăodată dacă chestiunea asta cu şcoala e un lucru serios. El e hotărît să-şi aleagă meseria asta. In primul rînd el vrea să se întoarcă înapoi în sat, printre băieţii lui, să facă cu toţii o brigadă aici, în gospodărie. In al doilea rînd lui vitele i-au plăcut întotdeauna că doar nu de florile mărului toată vara umblă călare după ele. Acum un an a făcut şi el pe numele lui Traian treizeci de zile-muncă!

In timp ce-i treceau gîndurile astea prin minte, Gică dădea din picioare ca un cal cînd se apără de muşte. Maică-sa strigă la el.

— Ce-ai, mă, ţi-au mas şoarecii în burtă? N-ai somn?

Gică se sculă, prefăcîndu-se că iese pînă afară şi fugi dincolo, la Traian. Traian nu se culcase. Citea o revistă. De cînd îl ştie era mort după reviste cu poze. Gică veni lîngă el. Se făcu că se uită şi el pe revistă, apoi îl întrebă:

— Măi, nene Traiane, tu vorbeşti serios cu chestia aia cu şcoala? Zici că m-ai trecut în plan?

— Sigur că da! Nu ţi-am spus odată? N-ai nici o grijă, că pleci la şcoală. Te susţinem noi, U.T.M.-ul. Şi-apoi nu vezi că şi tata...

Gică oftă uşurat:

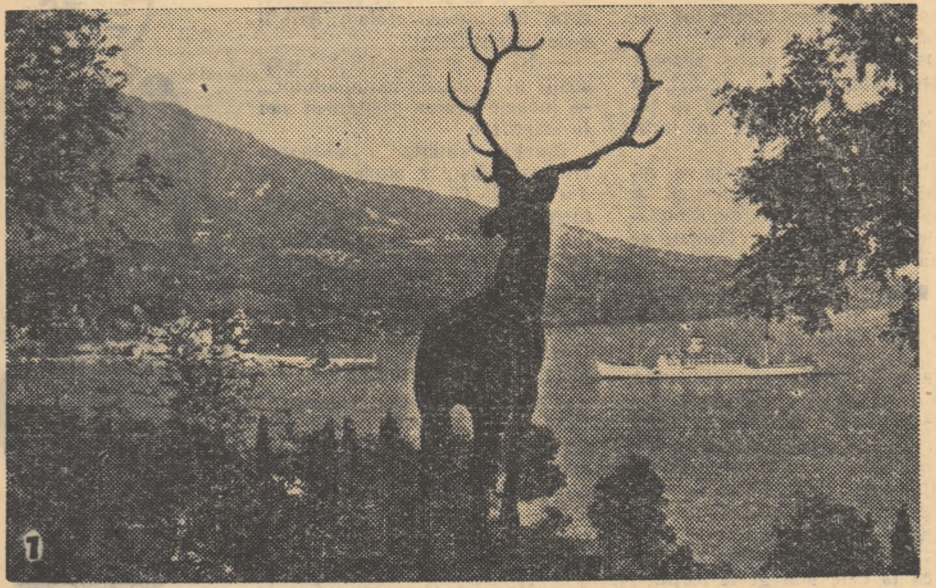
— Ei dacă mă susţineţi şi dacă ne-am împăcat şi cu tata, aşa mai merge...

UN SIMULT

de No

Copii, vreo douăzeci, erau sub nuc;
mese de şah şi spectatori buluc!
vreo douăzeci de frunţi şedeau plecate
pe negrele, pe albele pătrate,
iară de-a lungul meselor, zîmbind
mergea un om cărunt şi cumpănit...
În parc plutea un iz de flori trecute.
Iar el, bătrînul maestru, da s-asculte
a cucului chemare solitară,
ca un ecou suind din altă vară...
In juru-i, ca un zumzet auriu,
copiii şuşoteau în rîs zglobiu;
numai la cele douăzeci de mese
îşi tot strîngeau pe frunte linii dese
cei care-l înfruntau pe campion...
Domol păşea acesta pe sub pom
şi se oprea la fiecare masă,
muta pionii, tura preţioasă
şi se gîndea de n-ar fi fost mai bine
să fi lucrat şi azi cum se cuvine,

IALTA

(Continuare din nr. trecut)

Muzeul

Palatul este acum muzeu. Mobilierul nu se păstrează decît în sufragerie. Celelalte mobile au fost înstrainate de urmașii lui Voronțov. In sufragerie se află o masă de lemn roșu, cu 24 de scaune și bazin cu gheață pentru șampanie. In grădina de iarnă cresc copaci rari și se află un havuz de marmură înfățișînd un băiat și o fetiță — nespus de frumoase.

In celelalte încăperi sînt tablouri lucrate de pictori italieni, francezi, germani și olandezi și, în sfîrșit, picturile marilor artiști ruși și ucrainieni. Sînt expuse tablourile lui S. Scedrin unul din fondatorii peisagisticii ruse. Pînze lucrate de Cernețov, de Levițki și Borovikovski, apoi celebrele tablouri marine ale lui I. Aivazovski. care se spune că, înzestrat cu o memorie fantastică, a lucrat tablourile înfățișînd împrejurimile de aci numai după ce a plecat din Crimeea.

Merită să fie menționat faptul că în 1863, într-una din încaperi, marele actor rus Șcepkin — care era venit pentru tratament în Crimeea — a fost poftit de Voronțovi la palat. I s-a cerut să citească din Gogol, cu toate că Voronțovii știau că efortul putea să-l piardă pe artist. A doua zi artistul a murit.

Insula albastră — pereții sînt de un albastru palid — deasupra azurului este aplicată o dantelă albă cu flori în relief lucrată de mînă. Nenumărate covoare și obiecte la care meșteri necunoscuți au trudit ani și ani înfrumusețează odăile.

In palatul acesta a trăit multă vreme A. S. Pușkin în timpul exilului.

In centrul zidului de nord se află „Fîntîna lacrimilor", cîntată de Pușkin în „Fîntîna din Bakcisarai". O altă frumusețe o reprezintă un havuz înfățișînd două scoici de mare așezate orizontal. In bibliotecă se află cărți vechi și nespus de rare.

Parcul

Parcul a fost conceput de grădinarul Kebah. Totul este făcut aici pentru frumusețe. Sînt peșteri, bazine, cascade și fîntîni. Fiecare pajiște este o scenă de teatru, pe care natura și omul a așezat cele mai pitorești specii de arbori și plante. Sînt nenumarați cedri, chiparoși și micul pihta — bradul albastru din Italia. Sînt locuri în care pe vremuri erau numai stînci, pe care țăranii le-au acoperit cu pamînt adus de la mari distanțe cu coșurile. In „poiana contrastelor" bradul mexican stă lîngă pinul italian. Lîngă verdele cel mai întunecat e așezat grațiosul verde deschis ori roșul cărămiziu al lemnului de tisă. Aici se obțin anual patru recolte de trandafiri. Oamenii culeg de Anul nou trandafiri înfloriți.

Mishor — povestea lui Arzi

La Mishor — așezare vecină cu Alupka — poți admira fîntîna lui Arzi. Ea înfațișează o fată care ia apă de la izvorul ieșit dintr-o îngrămădire de bucăți de stînci deasupra cărora pîndește cu ochi răi un războinic. Legenda spune că războinicul a furat-o pe Arzi și a dus-o departe, în Turcia. Arzi a născut un copil și s-a aruncat în mare. Se mai spune că apele au adus-o la țărmul mării, la Mishor. Oamenii au înălțat în amintirea ei, în mare, o sculptură care o înfățișează cu copilul în brațe și o numesc „Rusalka".

Sanatoriul Ucraina

Silueta elegantă a sanatoriului Ucraina — construcție nouă — ne cheamă, și porțile ei ni se deschid. Mulți dintre oamenii sovietici veniți aici au pieptul plin de decorații. In fiecare încapere se află tot confortul. Cluburile sînt înzestrate cu piane și cu fotolii odihnitoare. Sufrageria, în care totul este alb, își așteaptă oaspeții. Laboratoarele sînt înzestrate cu cele mai moderne aparate. Pentru distracție există o sală de spectacole și un bazin de înot uriaș, cu pereții de sticlă.

Oamenii ne zîmbesc pretutindeni, avînd în priviri lumina caldă a prieteniei.

Șoferul Ivan Popov și micul Petka

Ivan e tipul șoferului rus. Cînd l-am cunoscut nu știu de ce, am avut convingerea că Mokrousov a scris „Cîntecul șoferului" inspirat de el. E înalt, blond, vesel și demn. E venit din sanatoriul din Semeize și înseninează inima multor tovarăși cu glumele sale. Aflînd că vin romîni, a ieșit în întîmpinarea noastră gata să-și găsească prieteni. Ivan îți povestește cu deosebită plăcere despre locurile pe care le-a străbătut. Vine din Siberia, și pentru el serile răcăroase de la Ialta sînt floare la ureche. Are în Ialta mulți prieteni printre băieții mici. Ni l-a prezentat pe Petka, un băiat scund, care, fiind numismat, voia să facă schimb de monede. M-am scotocit în geantă și i-am dat cîteva monede. Petka le-a primit și mi-a întins cîteva copeici. Petka n-a fost singurul care a procedat așa. Oamenii povesteau pe vas multe întîmplări asemănătoare. Prietenul Andrițoiu ne-a povestit despre muncitorii pe care-i cunoscuse aici. Toți au preocupări multilaterale. Toți au o cultură generală uimitoare și cunosc algebră cît un profesor de matematici.

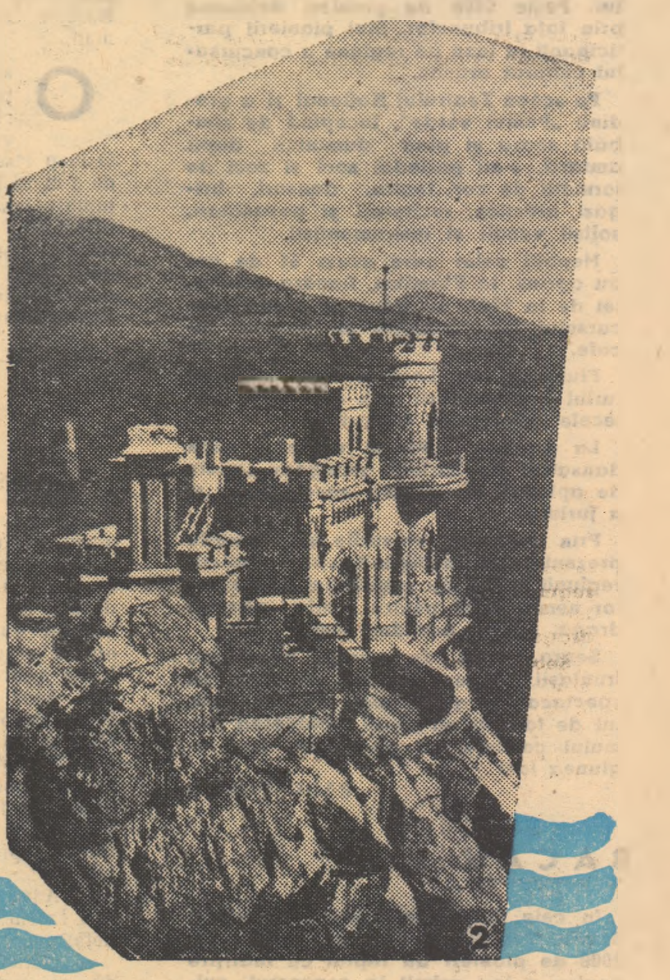
Plecarea

A rămas în urmă umbra munților. Ne-a petrecut pînă departe „Cuibul rîndunicilor", un castel nelocuit, întrucît stînca pe care este clădit s-a crăpat în două. Au rămas în urmă atîția oameni dragi, atîția prieteni, atîtea statui, atîtea locuri pe care doarme fumul legendelor. A rămas în urmă acel minunat colț de lume al cărui chip s-a cuibărit în inimile noastre pentru totdeauna.

ELENA DRAGOȘ

(sfîrșit)

1. IALTA — VEDERE
2. MISHOR — „CUIBUL RÎNDUNI CILOR".

…AN DE ȘAH

…irnov

decît poftirea acestor pionieri
s-o fi primit atît de vesel ieri…
Și, rînd pe rînd, cădeau nebuni și regi
și șoapte: „Vezi, el bate douăzeci!";
și, rînd pe rînd, se ridicau învinșii
cu sfioșie, dar și ciudă-ntr-înșii,
iar el, căruntul, surîzînd blajin,
îi ciufulea, glumind, prin păr puțin
și socotea în minte: „înc-un mat"
un pic grăbit și oarecum distrat…
Deodată însă: șah!… s-a auzit
și zeci de ochi spre glas s-au repezit:
la masa lăturalnică, un ciuf,
un nas în vînt și-n ochi nițel năduf!…
Incet veni maestrul către dînsul;
și brusc îi tremură pe chip surîsul:
pe tablă, era limpede șah-matul!…
Privîră adversarii un'la altul.
Și-apoi maestrul, suspinînd ușor,
îl strînse cald la piept pe-nvingător!…
…Văzuse, campionul, așa dar
că nu-și pierduse ziua în zadar!

Ce citim

…In sala de concert a Ateneului, publicul a împietrit în fotolii. Vrăjite, privirile spectatorilor nu se mai dezlipesc de pe chipul tînărului violonist de sub arcușul căruia zboară o melodie care rîde și plînge, care suferă și triumfă, o melodie pe care simți că n-o s-o uiți toată viața.

Cine e tînărul violonist? Care au fost împrejurările de viață ce l-au făcut să cunoască atît de bine sufletul omenesc? Cine l-a îndemnat să cînte?

Cartea „Neuitatele călătorii" apărută în Editura Tineretului sub semnătura scriitoarei Sanda Movilă, vă va da — în chip emoționat și convingător — răspuns la aceste întrebări. Tot în cuprinsul acestui volum se mai află și povestirea „Șoni", Ea se petrece în timpul celui de-al doilea război mondial și istorisește pățaniile unui băiețaș, argat la ferma unui grof din Ardeal. Suferințele copilului iau sfîrșit o dată cu intrarea armatei sovietice în sat.

★

Vreți să știți cum și-a închipuit poporul legenda ghiocelului, povestea bujorului, legenda privighetoarei, a viespii, a cucului, a inului, a sticletelui și a altor multe plante, gîngănii și păsări? Citiți culegerea „Povești și legende" apărută în Editura Tineretului, colecția „Miorița".

Despre teatre de păpuși…

ȘTIAȚI CĂ…

- *Teatrul de păpuși din Finlanda s-a înființat abia acum 4 ani după vizita făcută de Serghei Obrazțov, acolo?*
- *Duminică 18 mai oaspeții au vizitat Palatul pionierilor printre care și cercul de păpuși unde păpușarii începători le-au prezentat un spectacol.*
- *Doctorul Jan Malik din Cehoslovacia, oaspetele Festivalului este Laureat al Premiului de Stat, profesor la Academia de artă, scriitor, regizor renumit și scenograf foarte talentat.*
- *Compagnie des Marottes (Franța) prezintă un program de cîntece și jocuri din toată lumea. Printre ele și dansul popular romînesc „S-ar găti Badea de nuntă".*

CONCURSUL CULTURAL ARTISTIC

IAȘI

Sîmbătă 17 mai pe stadionul 23 August din Iași, sunetul argintiu al trompetelor a vestit deschiderea Festivalului. Peste 5000 de pionieri defilează prin fața tribunelor. Sînt pionierii participanți la faza pe regiune a concursului cultural artistic.

Pe scena Teatrului Național și a grădinii „Pomul verde", începînd de sîmbătă seara și pînă duminică după amiază, s-au perindat zeci și zeci de formații de cor, teatru, dansuri, brigăzi artistice, recitatori și povestitori, soliști vocali și instrumentiști.

Nepoții celor care acum 51 de ani au aprins, la Flămînzi, flacăra răscoalei de la 1907, au adus pe scena concursului încîntătoarele lor dansuri locale.

Fluierașii din Lespezi au minunat juriul și spectatorii prin doinele și cîntecele emoționanț executate.

La grădina „Pomul verde", micii dansatori din Zorleni, smulgeau ropote de aplauze din partea spectatorilor și a juriului.

Prin cîntecele, versurile și dansurile prezentate cu multă măiestrie, pionierii regiunii Iași și-au manifestat dragostea lor nemărginită pentru patria noastră dragă, pentru partidul nostru iubit.

Seara, tîrziu, în parcul expoziției, fruntașii concursului au prezentat un spectacol de gală, apoi, văpăile focului de tabără au vestit închiderea primului concurs al pionierilor din regiunea Iași

RADU POPA

BACAU

In cele două mari săli din orașul Bacău, Teatrul de Stat și Filarmonica, 2000 de pionieri au luptat cu îndîrjire pentru a ieși primii la concursul cultural artistic.

Formații multe, programe diferite... Și totuși, de cîteva numere îmi amintesc atît de clar de parcă s-ar mai desfășura și acum sub ochii mei.

Nu pot uita, programul prezentat de brigada Școlii de 7 ani nr. 4 din Bacău „Gazeta de perete", care a fost — pot spune un spectacol adevărat de satiră și umor.

Și acum îmi amintesc suita de dansuri romînești prezentată de pionierii clasei a II-a a școlii elementare din comuna Comănești, raionul Moinești. Precizie, mișcări degajate și dansatorii... uite colo niște micuți care-au pus o sală întreagă în picioare.

Sau seriozitatea figurii lui Gersiu Iulian de la Școala medie nr. 2 Bacău care a interpretat cu foarte multă sensibilitate partea I-a a concertului pentru vioară de Vivaldi.

Intr-o lumină feerică, de albastru, verde, roșu evoluau pe scenă grațioasele lebede (Școala medie nr. 1 din Tg. Ocna) din minunata poveste a „Lacului lebedelor" de P. I. Ceaicovski. Și cîte n-ar mai fi de spus! Dar este cu neputință totuși să amintești despre toți cei 2000 de artiști.

N. SCHIBINSKI

Bună dimineața, TINEREȚE!

Atunci cînd păși în sala lungă de ședințe, deosebi, ca prin vis, o față cunoscută care-i zîmbea. Zîmbi la rîndu-i fără să știe de ce. Osman își simțea inima mică și uneori nici nu-i mai auzea bătăile. Era emoționat. La urma urmei de ce era emoționat? Nu se afla printre străini, ci printre prieteni.

Se așeză într-o bancă laolaltă cu ceilalți colegi care aveau să fie discutați în adunarea generală a secției navale și abia atunci mintea i se limpezi puțin. Sus, pe scenă, se afla masa prezidiului. Deosebi, în afară de Barbu Ion, secretarul de la „navală" pe care-l cunoștea, și pe tovarășul Hogea, secretarul comitetului U.T.M. de la șantierul naval-Constanța, șantier care patrona școala lor, Școala nr. 6. Mai dădu apoi peste chipul lui Dobre care ședea într-o bancă laterală și-și dădu seama că el îi zîmbise la intrare. Il cunoștea bine și pe Dobre, din cartier. Cu toate că era un băiat înalt și voinic, cu fața oarecum încruntată, era de fapt un om foarte vesel și nu se sfia să tragă și el un șut atunci cînd băieții băteau mingea.

Veniseră cu toții, așa cum erau, de la lucru. Unii purtau salopete, alții șorțuri, iar vreo doi sudori aveau încă ochelarii pe frunte.

— Scopul adunării noastre este acela de a pune în discuție cererile de intrare în U.T.M. a pionierilor Grigorescu Traian, Baschir Georgeta, Musafet Osman...

Osman tresări și senzația cu care intrase îi reveni. „Va să zică, au venit pentru noi". Lui Osman i se păru faptul acesta de o mare însemnătate. Se simți mîndru însă mai speriat ca înainte. „Sînt prietenii noștri, îi cunosc" — se frămînta în el un gînd. Dar dacă ar fi fost niște necunoscuți oarecare? Da, da. Era mai ușor. Greutatea e că tocmai prietenii (mai mari, dar prieteni ai școlii lor) vor chibzui dacă merită sau nu să fie utemiști. Și apoi aci nu e ca la școală, e cu totul altceva. Unii sînt strungari, alții forjori, alții constructori. Din mîinile lor vapoarele ies ca și noi.

Osman are un mare respect pentru muncitori. Nu de azi, de ieri, ci de cînd a început să înțeleagă ce se petrece în jurul său.

Traian răspunde acum la întrebări. E un băiat deștept și învață bine. Nu se emoționează nici acum. Și Osman se miră ce voce limpede are.

„Tatăl meu e tot muncitor" — răspunde Osman la ideea care îl preocupă. Lucrează la moara Dobrogea și e totdeauna alb de făină de sus pînă jos.

— Cunoști Statutul? Care sînt îndatoririle unui utemist?

Intrebarea îi era adresată lui Traian însă Osman ciuli urechile: „Ce, nu știe Traian? Ba da, știe". Traian nu se poate încurca niciodată cum nu se încurcă la cele mai grele lecții.

— Să fie fruntaș la locul său de muncă...

„Traian învață bine... Și eu învăț bine" — îi fulgeră lui Osman în minte.

— Să fii devotat patriei, partidului...

Osman pierde șirul. In minte i s-a născut un chip. O fotografie veche a tatălui său. O față slăbită, bărboasă. Ochii poartă însă o lucire de triumf. Pe vestonul militar se află o decorație: „Ordinul Victoria" obținut de tatăl său în luptele împotriva hitleriștilor. „Tata a slujit patria". „Dar eu?" El a făcut ce a putut și ce i s-a cerut. A învățat bine, a participat la activitățile obștești... Toată lumea spune că a fost un bun pionier. Ajunge oare atît? Osman nu e prea sigur. Uite, în clipa asta ar fi în stare să facă orice, chiar un fapt de eroism. Atît îi e de plin sufletul.

— Să fie propagandiști neobosiți ai marxism-leninismului... — încheie Traian răspunsul său la întrebare.

Băieții zîmbesc, adunarea zîmbește, Osman zîmbește și el, dar altfel. O mîndrie nemaipomenită îi cuprinde sufletul. Incă nu înțelege prea bine cuvintele de mai sus, însă e pătruns de măreția lor. Simte bine că în clipa aceea face un pas uriaș, trece peste un prag. E mîndru. Degetele mîngîie cravata cu drag: „Adio copilărie!".

„Bună dimineața, tinerețe!" Cine spune așa? Da, tatăl său. Cînd se întîlnește cu un tînăr cunoscut, îl salută: „Bună dimineața tinerețe!"

Ei, da. Li se cer lor, „tinerilor" lucruri deosebite acum. El unul le va îndeplini...

— Musafet Osman... Școala de 7 ani nr. 6 — Constanța...

Osman se ridică. Inima îi bate repede. Va să zică toți au venit pentru el. Ochii lor cinstiți îl urmăresc cu prietenie și cu o oarecare veselie. Au venit așa cum erau, de la lucru, în salopete, șorțuri. Unii mai au ochelarii de sudură pe frunte... Și peste tot zîmbete cinstite și bune, mîini mari, puternice, care se vor ridica pentru el, dacă vor judeca că trebuie să fie primit în U.T.M. Osman e cuprins de o liniște adîncă. Il vor primi pentru că dorește asta nespus de mult... De luni, de ani de zile... Și acum e clipa... Osman privește în jur, zîmbește, și ochii lui puțin pieziși, aruncă parcă tuturor un salut: „Bună dimineața tinerețe!".

A. WEISS

In cîteva minute

Mari emoții și frămîntări sînt acum la clasa a VII-a. Se apropie doar examenele. Desigur nu prea e vreme acum pentru adunări. Dar colectivul de conducere, e colectiv de conducere. Cei din colectiv trebuie să se gîndească la toate și la toți. De aceea, imediat după ore, colectivul de conducere al detașamentului din clasa a VII-a a Școlii din Călinești, s-a adunat, după ore, într-o scurtă consfătuire. A participat tovarășa Barbu Ionella, instructoarea superioară și tovarășa Marinescu, diriginta clasei lor și instructoare de detașament. Tema: ce facem pentru examene? Repede, fără multă vorbărie, căci nu-i timp de pierdut, trebuiesc luate hotărîri.

— Adunări cred că nu e bine să mai facem — e de părere președintele detașamentului.

— Hotărît nu. Alte măsuri, de pildă, să organizăm echipa de serviciu în timpul examenelor.

— Foarte bine. O să întocmesc eu o listă. M-aș gîndi și la o „ediție specială" a gazetei de perete. In fiecare zi să apară acolo știri despre desfășurarea examenelor.

— Nu uita că trebuie să împodobim clasa.

— Desigur. Trebuiesc flori. Asta o să aducă fiecare. Apoi un covor, glastre, o față de masă...

— O să facem rost.

— Ce ne facem cu serbarea de sfîrșit de an?

— De la noi cîți iau parte?

— Păi, la cor, la dansuri, la scenetă... Sînt vreo 10. Trebuie să avem grijă de ei să meargă la repetiție.

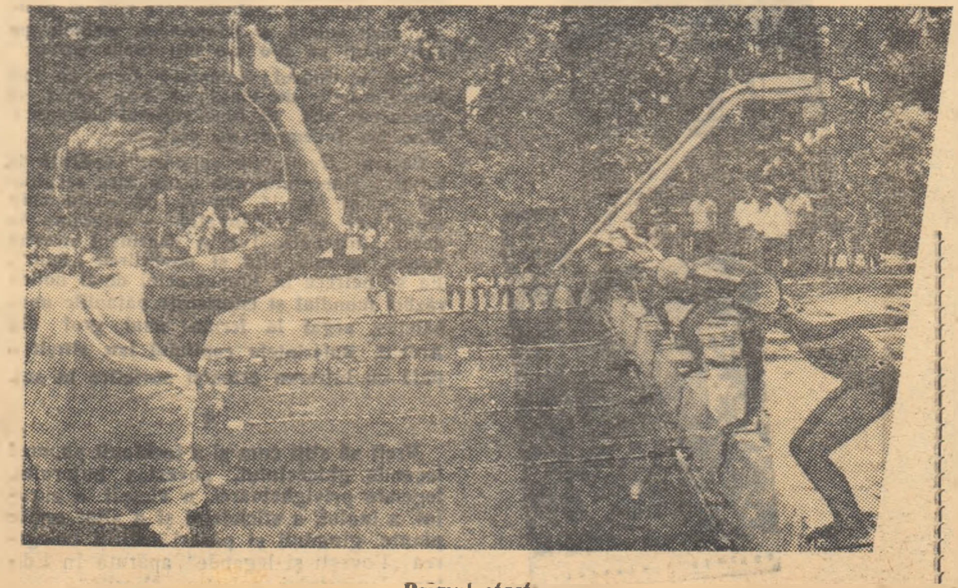
— Sînt o grămadă de lucruri de făcut.

— Se vor face...

— Numai să aveți grijă, copii... încheie tovarășa Marinescu discuția. Toate sarcinile acestea să fie bine împărțite. Nu uitați că toată lumea trebuie să învețe.

— Și cu asta adunarea a luat sfîrșit — conchide președintele. Mîine o să împărțim fiecăruia cîte o sarcină de îndeplinit. Cu cei de la „ediția specială" o să fie mai complicat. Vom pune însă pe toată lumea să scrie scurte corespondențe așa că munca colectivului de redacție va fi mult ușurată. Acum mă grăbesc. Mai am de repetat o mulțime la matematică.

AL. MIHU

Primul start...

Atențiune, vacanța!

Vin minunatele zile ale vacanței de vară.

Pentru a vă veni în ajutor, în ceea ce privește alcătuirea programelor de vacanță în tabere și cluburi în așa fel ca să fie cît mai atractive, am luat la întîmplare un asemenea program, pe care îl punem în discuția voastră.

25 IUNIE — deschiderea festivă a taberei, iar după-amiază jocuri pionierești.

27 IUNIE — ne vom pregăti în vederea ștafetei regionale a culegătorilor de creații populare.

4 IULIE — „O zi la Sînnicolaul Mare", în care vom vizita casa pionierilor nou înființată și vom merge la ștrandul orașului.

7 IULIE — pregătiri în vederea adunării cu tema „zborurile interplanetare".

14 IULIE — vom vizita G.A.C. și G.A.S. din comună.

21 IULIE — va fi numită „ziua sportului" și vom organiza concursuri de atletism, fotbal, volei și șah.

1 AUGUST — dimineața, vom merge să strîngem spice. Tot în această zi organizăm „Ștafeta prieteniei".

11 AUGUST — program artistic la arie și tot acolo va avea loc o adunare de primire a noi pionieri.

15 AUGUST — am numit-o „Ziua pescarilor". Vom merge la balta din marginea comunei și vom pescui.

20 AUGUST — zi de ștrand la Sînnicolaul Mare.

25 AUGUST — închiderea festivă a taberei, seara, foc de tabără.

Dragi copii! Scrieți-ne ce părere aveți despre acest program; ce vă place din el, ce lipsuri are. Totodată, trimiteți-ne programe alcătuite în unitățile voastre. Pe cele mai interesante le vom publica în gazetă.

Pionierii școlilor de 7 ani romînă și germană, com. Tomnatic, raionul Sînnicolaul Mare

CU ACESTEA NOI NE MÎNDRIM

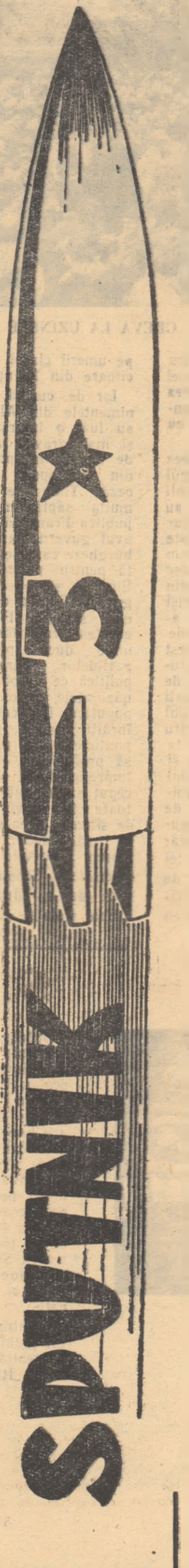
■ 1327 kg. în Cosmos...
■ Un uriaş laborator
■ Observaţi satelitul!

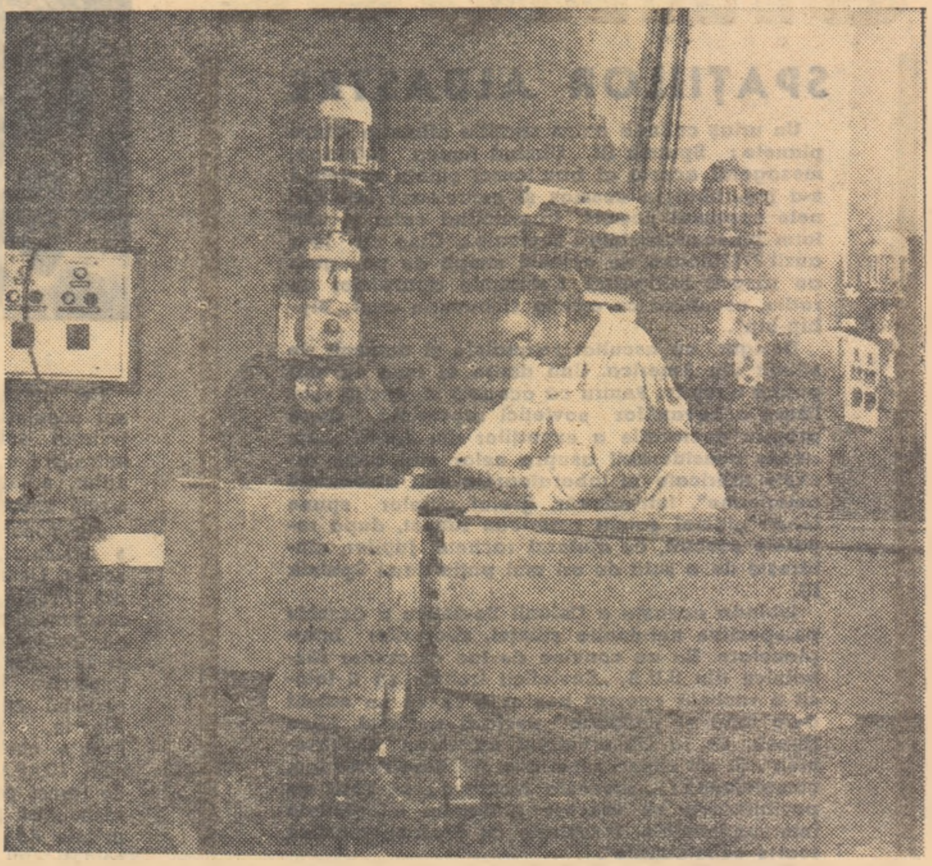
In jurul pămîntului se învîrteşte al treilea Sputnik. Desigur că aţi auzit de cuvîntul Sputnik. Acesta este numele pe care l-au dat oamenii sovietici sateliţilor artificiali, pe care tot ei i-au lansat pentru prima oară în jurul pămîntului. În momentul de faţa datorita ştiinţei sovietice explicaţia existenţei sateliţilor este lesnicioasă.

Dacă aruncaţi cu putere o piatră, ea cade la cîteva zeci de metri. Un obuz aruncat de un tun poate ajunge la zeci de kilometri. Dar dacă forţa ce ar arunca piatra ar fi atît de mare încît sa-i dea acesteia o viteza de 8 km/sec., adica de aproape 30.000 km./oră, piatra n-ar mai cadea pe Pamînt, s-ar învîrti mereu în jurul pamîntului şi ar deveni un satelit artificial al planetei noastre. Vă închipuiţi ce forţa grozava a trebuit sa posede racheta sovietică ca sa arunce în jurul pamîntului, la 1880 de kilometri înalţime, nu o piatra, ci un satelit de 1327 kg.! O astfel de rachetă ar fi putut trimite un corp mai mic pîna la Luna. Satelitul acesta este un adevarat laborator cosmic dat fiind marimea şi greutatea sa. Aparatele din acest laborator ne vor arata cît de densa este atmosfera la acele înalţimi, ce temperatura are, care e compoziţia ei, din ce particule sînt formate razele cosmice, acele misterioase raze care vin din adîncul Universului. Satelitul ne va arăta cum variaza înalţimea în funcţie de loc, magnetismul pamîntesc, cîmpurile electrice... Vom afla noi date preţioase asupra ciocnirilor satelitului cu grauntele de praf cosmic, micrometeoriţii, care cu viteza lor mare de zeci de kilometri pe secundă, ar putea perfora navele cosmice. Toate aceste studii despre atmosfera înalta, despre condiţiile zborului interplanetar, vor trebui sa fie bine lamurite înainte ca oamenii sa-şi ia zborul spre Lună sau alte planete. De aceea s-a trimis cu cel de-al doilea satelit un cîine, Laika. S-a putut vedea astfel cum rezistă organismul unei fiinţe oarecum asemanatoare cu omul. Cîinele Laika a rezistat bine o saptămîna cît au durat emisiunile postului de pe Satelitul II.

Satelitul III, mult mai mare şi aruncat la înalţimea aratata, este luminat de Soare puţin după apunerea lui sau înainte de răsărit. El se vede ca o stea foarte strălucitoare şi se poate observa foarte uşor cu ochiul liber, fugind pe cer mai încet ca o stea calatoare şi mai repede ca un avion. Cautaţi-l cînd se va anunţa în ziare şi la radio ca trece deasupra ţarii noastre. Chiar de săptamîna viitoare se va vedea dupa apusul soarelui în ţara noastra mişcîndu-se de la nord-est spre sud-vest. Un elev de la Iaşi, Popa Eugen, de 12 ani este unul din puţinii din ţara noastra care a urmărit tot timpul satelitul II şi l-a văzut chiar cu 8 ore înainte de a cadea, în seara zilei de 13 aprilie a.c. Faceţi şi voi observaţii în zilele care se vor comunica la timp şi veţi vedea Sputnikul III, măreaţa cucerire a ştiinţei şi tehnicii sovietice, care s-a luat la întrecere cu natura, faurind pentru prima oară de cînd există omenirea, corpuri cereşti.

Prof. univ. CALIN POPOVICI

E o mîndrie pentru noi că ţara noastră se numără azi printre primele state din lume care posedă un reactor atomic. Şi aceasta datorită ajutorului frăţesc al Uniunii Sovietice. Cine ar fi crezut asta cu ani în urmă, cînd ţara noastră supusă jafului burghezo-moşieresc nu avea o industrie proprie şi era numită „ţară eminamente agricolă"? Acest reactor a fost, nu de mult, dotat cu primele echipamente complexe de cercetări în domeniul fizicii nucleare.

In fotografie, cercetătoarea Belicov Valentina manevrind complicata aparatură menită să aducă noi descoperiri în slujba vieţii, în slujba construcţiei paşnice.

BATRINU'

Cu un ultim turuit, combina se opri în mijlocul lanului şi de pe ea un om, strigă gutural:

— Salut, tovarăşe inginer.

— Bună ziua! Merge, merge? — răspunse inginerul.

— Ca pe roate, — şi combinerul rîse prietenos. Mai ales că am un ajutor pe cinste! Mi-a sosit însă o telegramă că trebuie să plec.

— Şi combina? Alt cercetător n-a mai sosit cu d-ta de la Institut? Soseşte vreunul zilele-acestea?

— Niciunul. Dar eu personal, l-aş lăsa în locul meu pe Bătrînu. Am toată încrederea în el...

— Cine-i acest „Bătrîn?"

Combinerul rîse:

— Iată-l!

Ajutorul combinerului, „Bătrînu", era un puştan abia răsărit — negru ca un arap.

Inginerul zîmbi: „Asta-i Bătrînu"?.

— Cîţi ani ai, piciule?

— Saispe. Da' nu mă cheamă „piciu", — eu-s Bătrînu, Vasile Bătrînu, elev-mecanic în anul II!

Inginerul dădu neîncrezător din umeri:

— Bine, să mai vedem...

★

A doua zi, inginerul îl chemă pe directorul şcolii de tractorişti. Nici nu se gîndea să-l ia pe băieţelul acela slăbut, pe copilul acela.

— V-am chemat, tovarăşe director, să vă rog ceva: noi, în staţiune, n-avem nici un cercetător liber şi o combină aflată în stadiu de experimentare a rămas fără combiner... Aşa că, dacă mi-aţi putea da un combiner — elev...

Directorul se gîndi o clipă, apoi răspunse:

— Păi, să vi-l dau pe Bătrînu...

De astădată, inginerul sări ca ars:

— Iar Bătrînu? Ce să fac cu acest copil?

Directorul şcolii de mecanizatori însă, grav, nu se dădu bătut:

— Eu vă pot da şi un elev-mecanic mai voinic... Dar Bătrînu e cel mai bun elev... Eu vi-l recomand şi... răspund.

— Dar rămîne singur pe combină şi trebuie să plece şi în deplasare, în regiunea Stalin!

— N-are aface. Bătrînu o să facă faţă, vă asigur!

★

Toată vara, inginerul-şef al Staţiunii experimentale I.C.M.E.A.-Mărculeşti, făcea ce făcea şi se gîndea: n-am riscat oare, lăsînd combina pe mîna flăcăiandrului acela?

In toamnă însă, chiar înainte de a ajunge Vasile Bătrînu înapoi, în staţiune, a sosit din regiunea Stalin o depeşă telegrafică: „Mulţumim mecanizatorului Vasile Bătrînu pentru stăruinţa cu care ne-a ajutat la strîngerea recoltei".

Atunci s-a dumirit şi inginerul:

— Va să zică, din aceştia-i Bătrînu nostru...

...Şi la sosire a ţinut să-l felicite personal.

Anul acesta, Vasile Bătrînu, din comuna Socariciu, regiunea Constanţa, termină şcoala de mecanizatori şi a cerut „să rămînă în Bărăgan, aci, unde s-a născut".

S. T.

IN INTIMPINAREA ZILEI COPILULUI

La Iaşi şi Bîrlad vor fi amenajate două frumoase orăşele ale copiilor, cu distracţii, bazare şi expoziţii de cărţi şi jucării.

★

Cooperativele meşteşugăreşti din Baia Mare pregătesc, peste plan, 5500 bucăţi confecţii pentru copii, iar cooperatorii din Vaslui, Bîrlad şi Huşi lucrează 4500 perechi pantofiori şi sandale.

★

La Cluj se va organiza un mare concurs de biciclete şi triciclete.

★

La toate cinematografele regiunii Suceava se organizează cicluri de filme pentru copii.

★

Teatrul de păpuşi al Casei de cultură din Rădăuţi va întreprinde un turneu prin satele raionului.

Parcurile de distracţii vor fi şi în acest an un... miraculos punct de atracţie. Priviţi fotografia din stînga.

URIAȘUL

SPAȚIILOR ALBASTRE

Un uriaș colindă acum spațiile albastre dintre planete: Sputnik III. Uimind lumea întreagă, mesagerul acesta al biruitoarei științe sovietice s-a înșurubat în cosmos și cercetează fenomenele spațiului cosmic, transmițînd calm și uniform binecunoscutele semnale... Cine nu le-a auzit? Milioane de oameni simpli de pe glob au răsucit înfrigurați butoanele aparatelor de radio, ascultînd cu emoție și bucurie acel „Bip-bip-bip".

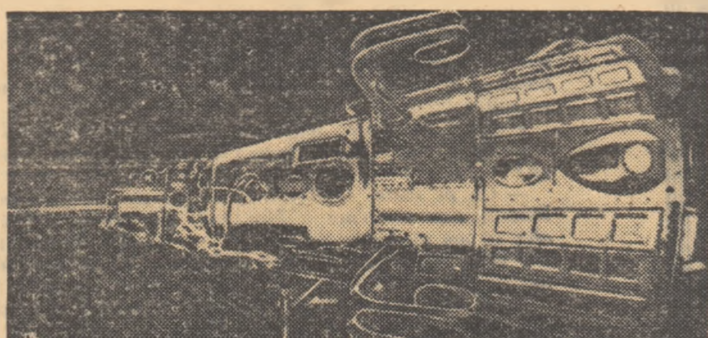
Desigur, au ascultat semnalele și oamenii de știință din America. Unii dintre ei însă cu mai puțină bucurie. Pentru că această strălucită realizare a savanților sovietici reprezintă, după propria declarație a experților din S.U.A. „...un avans considerabil asupra celor mai bune rachete fabricate în laboratoarele sau arsenalele americane". Intr-adevăr, graiul cifrelor spune totul: ultimul satelit american lansat, după repetate eșecuri, cu ajutorul rachetei Jupiter, cîntărește de o sută de ori mai puțin decît Sputnik III.

Izbînda aceasta a Uniunii Sovietice a deschis perspective nebănuite științei, zborurilor interplanetare. Ea nu convine de loc cercurilor războinice din S.U.A. „Sovieticii trebuie să fi folosit o rachetă enormă pentru a lansa un satelit de-o tonă și jumătate" declară doctorul Allen Hynek, de la Observatorul american „Smithsonien". Și alt expert american, William Pickering, completează: „...aceasta înseamnă că rușii au posibilitatea să lanseze proiectile teleghidate intercontinentale, înzestrate cu focoase atomice foarte substanțiale".

Concluziile acestea îi dezamăgesc pe generalii americani. Este știut că atunci cînd Uniunea Sovietică a hotărît să înceteze unilateral experiențele cu arma nucleară, drept răspuns, atît S.U.A. cît și Anglia și-au intețit experiențele cu bomba atomică și cu hidrogen. Călcînd în picioare năzuințele de pace ale omenirii, cercurile războinice din America urmăresc prin aceasta să intimideze țările lagărului socialist, să-și arate „forța" și „superioritatea". Dar aceste cercuri n-au cîștigat altceva decît protestul și dezaprobarea lumii întregi. Uniunea Sovietică e o țară puternică. Poporul ei știe să se apere și toți cei care au încercat să-i încalce libertatea au fost zdrobiți. Și oricînd, țara sovietică poate da o ripostă usturătoare unei agresiuni a imperialiștilor. Lansarea celui de-al III-lea satelit e o nouă dovadă a succeselor uimitoare pe care știința sovietică le-a dobîndit în domeniul rachetelor.

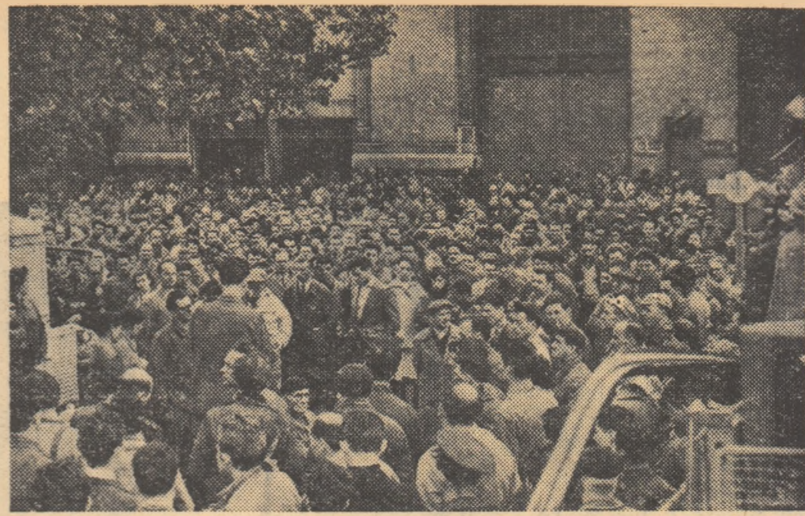
Savanții sovietici și-au închinat aceste succese unor scopuri nobile, pașnice, menite să deschidă orizonturi largi omenirii. Dar cei care agită, peste ocean, stindarde războinice trebuie să înțeleagă că urzelile lor se vor sparge ca niște bășici de săpun de forța poporului sovietic.

VASILE MANUCEANU

SPUTNIK III — ASPECT GENERAL

CE SE ÎNTÎMPLĂ ÎN FRANȚA ȘI ALGERIA

GREVA LA UZINELE RENAULT

De aproape patru ani populația Algeriei trăiește sub teroarea mitralierelor, a incendiilor, a lagărelor cu sîrmă ghimpată.

Nu poporul francez a dezlănțuit masacrul acesta. Oamenii simpli din Franța, care au cunoscut din plin jugul ocupației fasciste și au luptat cu eroism împotriva lui, urăsc războiul criminal din Algeria. Și totuși Franța cheltuiește anual 700-800 miliarde de franci pentru acest război, iar peste o jumătate de milion de soldați sînt mobilizați permanent în nordul Africii. De ce? Pentru a fi satisfăcută pofta nesățioasă de cîștig și dominație a unei mîini de politicieni și capitaliști. Sînt greu de cuprins în cîteva cuvinte urmările dezastruoase ale acestei campanii: miile de morți, distrugerile, sărăcia care apasă greu pe umerii clasei muncitoare din Franța...

Iar de curînd, evenimentele din Algeria au luat o întorsătură și mai gravă, legată de condițiile politice din metropola franceză. Timp de mai multe săptămîni Republica Franceză nu a avut guvern, partidele burgheze care se ceartă pentru putere nefiind în stare să asigure statului o conducere stabilă. Faptele acestea arată limpede unde duce politica partidelor burgheze, politică ce nesocotește năzuințele maselor populare. Dar cei mai înrăiți dintre acești politicieni au plănuit să profite tot ei de împrejurări. Și au început să trîmbițeze pe toate căile că vinovată de situația grea a țării nu este decît... prea marea „libertate democratică". Scopul lor este de a aduce la cîrma statului un regim militarist, de dictatură fascistă, care să gîtuie și ultimele libertăți ale poporului francez.

Lovitura plănuită a început în Algeria, unde generalul Massu, unul din comandanții trupelor de ocupație, a dezlănțuit o rebeliune și a preluat puterea militară după cum spune chiar el „...pentru a menține Algeria ca parte componentă a Franței".

Colonialismul sălbatec și fascismul și-au ascuțit ghiarele pentru a le înfige, unul în Algeria, celălalt în Franța.

La Paris, militariștii și politicienii de dreapta cer continuarea războiului din Algeria și complotează pentru instaurarea dictaturii militare. Forțele populare din Franța își string însă rîndurile pentru a stăvili calea fascismului. Răspunzînd chemării Partidului Comunist Francez de a apăra Republica, muncitorii întreprind acțiuni de împotrivire și protest. Luni, 19 mai, la sute de întreprinderi pariziene, și în deosebi la uzinele „Renault", s-au declarat greve. Circulația metroului și autobuzelor a fost întreruptă. La Marsilia, muncitorii șantierelor navale au încetat de asemenea lucrul. In numeroase departamente din Franța au luat ființă comitete de vigilență pentru apărarea republicii.

Situația se menține încordată, apăsînd greu asupra poporului francez ca și asupra poporului algerian. Dar oamenii cinstiți, masele populare, în frunte cu comuniștii, continuă să lupte cu dîrzenie împotriva uneltirilor fasciste și colonialiste.

SALVINO RICCI

Salvino Ricci are 12 ani și locuiește în Porto Tolle, un sătuc pierdut în munții Italiei. E școlar sîrguincios Salvino. Și în afară de asta îi place să se plimbe cu bicicleta. Tatăl său are una veche, cu care se duce în fiecare zi la lucru. Dumineca însă, bicicleta e a lui Salvino. Pînă-n ziuă urcă în șa și pornește pedalînd de zor către gara cea mai apropiată, care se află la 12 kilometri de sat. Dar de ce tocmai către gară? Pentru că Salvino are de îndeplinit o misiune importantă. Și aici e locul să vă dăm cîteva explicații:

Printre copiii italieni cuvîntul „ștafetă" are o semnificație deosebită, emoționantă. Voi știți că în Italia există o organizație de pionieri și că această organizație își are gazeta ei. Autoritățile italiene pricinuiau multe greutăți în difuzarea gazetei pionierești. Atunci, copiii au hotărît să-și ia asupra lor această sarcină. Și astăzi mii de copii din toate colțurile Italiei cutreeră satele și cartierele orașelor, împărțind abonaților revista lor dragă. Copiii aceștia au primit numele de „ștafete" și printre ei se numără și Salvino Ricci. Pasiunea lui pentru bicicletă și-a dedicat-o acestei însărcinări de onoare. In fiecare duminică el străbate 50-60 km., pe drumuri prăpăstioase, pînă ce ultimul exemplar al gazetei au ajuns la destinație.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA București. Piața „Scînteii" tel. 7.60.10. 7.61.00. Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din școli
Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".